

Izhaja
vsako prvo in
tretjo soboto
v mesecu.
Stane na leto
6 K.
na pol leta
3 K.
Posamezni
listi po
30 vin.

Naročnina
naj se pošlje
upravníštvu.
Rokopisi pa
uredníštvu
'Ježe'
v Ljubljani.
Inserati
se računajo
po dogo-
voru.

Glasilo veseljakov

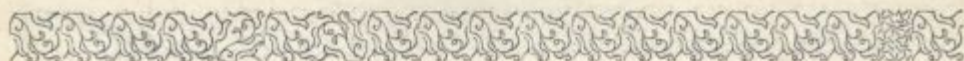
ŽANE Z IBLANE.

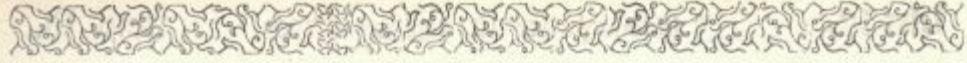
No, nej pa u za enkat. Sej m niso dal časnkari preh gmaha, de sm jm ublu-bu, de um tud jest ena zinu ud časnkarskega gresa: pusebn moj prjatu iz Trsta, ke sma soje cajte pr zipcenarjeh suldate skp sležila, je biu sitn, keť pudrepna muha in me prosu, de nej vnder tud u „Ježe“ mal puvem, kuku sa se mel časnkari u Iblan. Veš moja ta stara nubenmo drugmo časнке nč več na verjame, kokr sam „Ježe“ in prau, de usi ta druh lažema in na soj malen voda napelavama, m je reku in tulk cajta u mene žnedrou, da sm mu dau roka in prkimu.

Mal narodn je zdela, čez tulk cajta začet spet zgaga delat. Pa kua pa čm: če jest enkat rečm „ja“, drži tu, kokr de b blu pršraufan.

Nahter sa res že mislel, de sm šou že zdavni iz nusam zemla pudpirat, in de uja mel zdej gmah pred mana; pa sa se zmutil: dokler m duša saj še na enmo štrumfpanilne vesi, um še zmeri prpraulen tega al unga pu prsteh

nakresat, če jh u u take rči utekvou, ke se najne na zastop al pa, ke mu nč am na greja, in takeh ldi je precej na svet, lohka b reku, de jh je več kokr giftneh gob. Zatu m pa tud res na kaže, de b jest kar za zmeri plajbes u kuruza vrgu in djau roke navskriž in gledu teb nč men nč, kuku druh soje kulufoktarije ugajnaja.

Pa pestima za zdej ta reč pr gmah in puglejma raj saj mal pu vrh, kuku se je kej pr te prložnost ke sa časnkari sm pršli, Iblana ubnesla, kuku se ofrtin upraulā, kuku je časnkarje gor uzela in pugustila; iz ena beseda: kuku je ceu ta časnkarsk gres u Iblan vn spadū.

* * *

Že u pandelk zvečer sa začel pu Iblan fane vn ubešat in ja ofrtin upraulāt, še clu na katolška tiskarna sa ubesl ena velika fana. Jest na vem al zatu, da b iz no pučastl časnkarsk gres, turistusk gres, al slaunast Trubarjuga grunta, ke sa ga pud Timbuli zakupal. Mogoče je pa tud, de sa ja sam zatu gor ubesl, de je časnkarjem nhna palača preh u uči padla in de sa se tku mal iz no pubahal. Nej u že kokr kol če, fana je vesela in tu je blu lepu.

Ta nar bl med usm, kar se jh je za ta slaunast am uzel, se je pa še deželna zveza za tujsk premet pumujala, de je časnkarje ofrtin sprejela. Na soja hiša res ni ubesla fane, zatu mende, ke še nima soje hiše; tulk bl lepu pa je ukrancala dvurana u Mestnmo dome, ker se je prou za prou vršiu ceu ta časnkarsk gres. Ceu teden preh slaunastja sa že ruguvilel pu dvuran use sorte antverhari: tišlari, cimpermani, šlosari, tapecirari in malari in delal, de je use ud nh tekl. Ta zadn dan je pa use lepu skumendern edn bl mejhen suh člouk iz črn puletirana glava in pa edn velek mučen gespud, k je ta nar bl gvišn kašn šaušpilar, zatu ke ni mou nč brade ne mestaf, če je prou bl u letih. Ta mal se je pu lojter zveru, in table ubešu, ta velk je pa delu iz roko kokr rešpetlin in je iz enmo učesam skus gledu, če use table vornk veseja.

Tem dvema se maja časnkari prou za prou za zahvalt, de je bla cela dvurana tku lepu ukrancana in ofertna in de je blu use tku lepu zrihtan, če ta mejhna napaka vn uzamema, ke sta ena tabla narobe ubesla, tku de sa ldje sam platn gledal, gor je blu pa napisan „Buhinjsk jezer“, plđ je biu pa mende uzadi. Jest na vem, kuku se je molg tu zgudet, ke je vnder ta velk gespud ceu cajt gledu skus rešpetlin, de ni tega vidu! Pa tu tku mende ni časnkarje dost mutil in mislem, de jm je use glih, če vidja platn iz farba pumazan, al pa kar nepupacanga. Jest b sam tu prpuroču tem dvema gespudama, de enkat drukat tak nepupacan platn raj h kašn kramarc, ke platn in panglice predaja, u auslok ubesta, ne pa med pilde.

U tku ukrancu dvuran sa pol časnkari govori in soje prteženge naprej prnašal, dokler ni pršou cajt za kusu, ke jm ga je mestna občna iblanska v „Unione“ zafremala. Kusiu je biu, kokr sa pravl, prou regementen. Ker je pa pršlu glih pu mn časnkarju u Iblana, kokr je blu kusila ufremaneh, sta pršla pa clu pu dva percjona na usacga in tu je tud neki vredn.

Tku je šlu dva dni furt in furt naprej: en cajt sa govori in govori en cajt sa s duše prvezval, dokler se nisa ta trek dan udpelal preke Buhin. De se uja mel tud u Buhin dobr, za tu u pa že skrbou Triglavu birt Zajdl in čez tu pisat, se jest mojmo perjatle iz Trsta nism oblegeru.

Nagla izpremembra.

Žena: „Do smrti vam bom hvaležna, ako mi podelite v svoji prodajalni službo prodajalke. Imam doma že več mesecev bolnega moža, ki ga moram preživljati z delom svojih rok.“

Trgovec: „Omoženih žensk sploh ne vsprejemam v službo.“

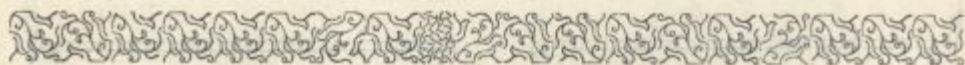
Žena: „Ako že ni drugače, pripravljena sem tudi s svojim možem se sodnijsko ločiti!“

Bogat zakon.

— Ti, Botek se je pa oženil, a vzel je strašno grdo žensko!

— Nič napačnega! Pomisli samo, da je s tem grdim kosom mesa prišel do lepega kosa kruha!“

Čudno.

„No, Berta, v kopališču si si dobro opomogla!“

„Mislim da; gospodje, ki zahajajo v kopališča, pa tudi niso — umazani!“

Vsklik odvetniškega pisarja.

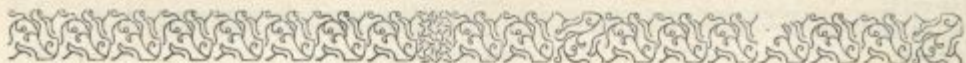
„Vraga, da človek zadnjih trideset dni v mesecu nima nič denarja!“

Otroško.

- »Emica, nocoj si pa dobila majhnega bratca!«
»Res? Oh, to moram pa takoj mami povedati!«

DVA PAVLA.

Burka s petjem v dveh dejanjih.

(Konec.)

II. Dejanje.

(Na stanovanju Pavla Krasnega. — Moderno urejena soba).

1. prizor.

Pavel Krasni (sedi za mizo pri zajutрку): No, danes sem pa vstal z levo nogo — tako mi je rekla gospodinja. V resnici pa mi ljubezen dela tolike skrbi, da bi se kmalu vanje zamotal. (Trkanje). Notri! Naprej!

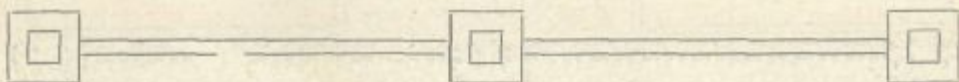
2. prizor.

Iskra (vstopi): Dobro jutro, gospod Krasni! Vendar ste že vstali. Mudi se mi: vaša lepa zaljubljenka me pošilja k vam in vpraša, če ste že prejeli njeno pismo.

Pavel K.: Ne, nisem dobil še nobenega pisma.

Iskra: Zato pa vam po meni sporoča, da morate vi takoj odpotovati, kajti vaše drugo pismo je prišlo v roke Krpanu samemu. Kaj ste ji pa pisali takega? Norec je ves divji in grozi vam.... No, to sem imel povedati; sicer pa meni vse skupaj ne gre nič mari.

Pavel K.: Kje vas je videla Slavka?

Iskra: Mimo hiše sem šel, pa me je poklicala nazaj. Rekla mi je: sam angel-varuh vas pripelje!

Pavel K.: Zaupati vam moram, da sem zaljubljen v Slavko. No, to ni nič slabega, če sem zaljubljen v krasno deklè. Tudi to ni slabo, da ima to dekle očeta. Tudi to bi še ne bilo slabo, da je ta oče učitelj borenja in silno močen človek. Tudi to bi se še potrpelo. Ali, da je ta oče razburljiv človek, in da prav nič noče slišati o najini ljubezni, in da mi je zapretil, da me premlati s palico kot kmet ječmen, ako me zasači — to mi teži glavo. Mogoče me še na dvoboj povabi: jaz se pa na železo in sablje ne-le ne razumem, ampak se tudi nočem nanje natikati. Kako me to skrbi! Zdi se mi, da je moja glava velika kot mernik (se prime za glavo).

Iskra: Jaz vam svetujem nagel beg!

Pavel K.: Tukaj je moj zajutrek, ali kako mi je mogoče jesti, ko sem v tolikih skrbeh. Zdi se mi, da čutim že njegovo palico na svojih plečih (poslušaj; zunaj se čuje govorjenje). Nekdo govori zunaj. Skrijte se ta čas v omaro ali pa za zastor. (Iskra se skrije). Jej, jej — mogoče je že tukaj...!

3. prizor.

Gospodinja (vstopi): Gospod Krasni, tukaj je pismo za vas. (odide).

Pavel K. (zase): Slavka mi piše. (Čita). Ljubi Pavel! Moj papá je zvedel vse in vaše drugo pismo je prišlo njemu v roke. Jaz ga nisem čitala. Strašno vam grozi in to celo s sabljo; bežite, da vas ne zasači! Jaz vam ostanem do groba zvesta in pobegnem od doma k teti, dokler se papá ne pomiri. Ateju sporočim pismeno, da bežim z vami v Ameriko. Čakam vas na postaji, da vas pozdravim. Mama ve vse in drži z menoj. Bežite gotovo! Srčkan pozdrav! Slavka. — Sedaj je pa treba urno bežati. Vzeti moram 10 dni nujnega dopusta. Čez pol ure odhaja brzovlak in tako pridem baš pravi čas na postajo. (Zvoni z namiznim zvoncem).

4. prizor.

Gospodinja (vstopi): Kaj želite?

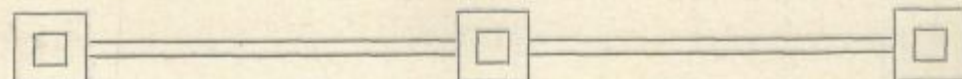
Pavel K.: Gospa, v tem pismu mi piše brat, da naj pridem hitro domov, ker je mati nevarno obolela. (Da roko). Zdravi! Pridem danes 10 dni. (Hoče oditi).

Gospodinja: Ali tako naglo? Preoblecite se vsaj!

Pavel K.: Nimam časa!

Gospodinja: Vzemite kaj perila seboj!

Pavel K.; Pošljite za menoj!

Gospodinja: Ako pride za vas kakšno pismo?

Pavel K.: Pošljite za menoj.

Gospodinja: Ako vas pride kdo obiskat?

Pavel K.: Pošljite ga za menoj! (Odhit).

5. prizor.

Gospodinja: Ne vem kaj mu je. Že več dni sem opazila, da je ves zmešan, ne ljubi se mu jesti, odgovarja vse narobe in na vse pozabi. Še celo stanarino mi je pozabil plačati. — Ali, vendar sumim, da pismo, katero sem mu prinesla, ni prišlo od njegovega doma, ker je bilo tukaj na pošti oddano. Tudi pisava ni bila njegovega brata, ampak zdela se mi je ženska pisava.

6. prizor.

Pavel Črni (odpre vrata brez trkanja): Prosim, ali se sme...? Je-li dovoljeno? Ali je prosto?

Gospodinja (zase): Niti ne potrka! Kakšen slamorezec je to? (Glasno) Prosim, prosim! Le naprej! Kaj želite?

Pavel Č. (stoječ še vedno za vratmi). Dober dan, gospa! Prosim, ali je tukaj prvo nadstropje?

Gospodinja: Ne, tukaj je tretje nadstropje.

Pavel Č.: Aha! Zdelo se mi je, da sem šel previsoko za prvo nadstropje; torej oprostite!

Gospodinja: Kaj ste hoteli v prvem nadstropju?

Pavel Č.: Čital sem na vežnih vratih listek, da se da v prvem nadstropju v najem lepa soba. Hočem se ustaviti tukaj za osem dni.

Gospodinja (zase): Baš prav! Gospod Pavel se tako vrne še-le v desetih dneh od doma: kako bi bilo, če oddam njegovo sobo za ta čas?

Pavel Č. (hoče oditi): Oprostite torej!

Gospodinja: Čakajte, gospod! Ni moja navada, da bi se mešala v zadeve drugih ljudi, ali ker se mi zdite pošten človek....

Pavel Č. (naglo): Ni treba, da se vam zdim: jaz sem pošten človek!

Gospodinja: No, torej, ker ste pošten človek, opozorim vas, da je v prvem nadstropju zelo vlažno.

Pavel Č.: Ako je tako, si grem sobo drugam iskat.

Gospodinja: No, tega vam ni treba. Jaz imam slučajno eno sobo prosto, in če vam je drago, dam vam jo v najem.

Pavel Č.: Sem popolnoma zadovoljen, gospa!

Gospodinja: Sedite, sedite! — Kako vam je ime?

Pavel Č. (še vedno med vratmi): Pavel Črni.

Gospodinja (zase): Baš prav: en Pavel je šel in drugi Pavel je prišel. (Glasno). Kaj ste vi?

Pavel Č.: Potovalec.

Gospodinja: Kam potujete?

Pavel Č.: Nikamor.

Gospodinja (zase): Čudno! Ta je tudi ves zmešan! (Glasno) Ali slišite — sedite — zaprite vrata — prepil je...! (gre zapirat vrata stranske sobe). Pridite bližje, mar se me bojite, saj ne bom... (zapira).

Pavel Č. (vstopi s kovčegom in zapre vrata): In nas ne pelji v skušnjavo... (Glasno). Gospa...!

Gospodinja (obrnivša se): Seveda je dovoljeno — le sedite in počakajte malo tukaj, da vam sobo pripravim! (odide).

Pavel Č.: Torej stanovanje je preskrbljeno. Zdaj bi bilo treba še kaj za pod zob, ker sem grozno lačen in mi burja tuli v želodcu. (Sede). Oho! Kaj je tukaj? Aha! gospodinja je baš zajutrkovala, ko sem prišel. Klobasa! Brrr! Kdo je zjutraj klobase? Sploh klobasa ni slaba jed... ako je kranjska in če je človek lačen, je celó dobra jed. Postrezimo si! (Vzame in je). Jako dobra je. (Zunaj ropot. Posluša). Kaj je to? Aha — zidarji popravljajo...

Krpan (kriči zunaj): Odprite, če ne vržem vrata doli! (Trkanje).

Pavel Č. (zase): Kaj kriči? Da naj odprem' če ne vrže vrata doli? No, to je že skrajna predrznost! (Plane kvišku. Glasno). Ne, za božjo voljo, ne, potem nastane zopet prepil in jaz sem že tako prehlajen! (Odpre).

7. prizor.

Krpan (vstopi): Vaše ime?

Pavel Č.: Vaše ime?

Krpan: Vaše ime? pravim...!

Pavel Č. (se odmika boječe): A — moje ime — Pavel...!

Krpan (urno): Zadosti!

Pavel Č.: Ne zadosti! Moje ime je Pavel...!

Krpan (srdito): Zadosti — pravim!

Pavel Č.: No, naj bo: Pavel Zadosti!

Krpan (zase): Ha, dobil sem tistega ptička, kateri mi je hčerko odpeljal! (Glasno). Gospod, vi ste tat!

Pavel Č. (zase): Aha, ta je lastnik klobase, katero sem snedel.

Krpan: No, ali ste razumeli, da ste tat!

Pavel Č.: Res je, gospod! Ali pripravljen sem vam škodo povrniti. Tukaj imate dvajset vinarjev.

Krpan: Kaj! Z dvajsetimi vinarji hočete stvar poravnati!

Pavel Č.: Saj več ni bila vredna: ali vseeno, da se mi ne bo treba prepirati, dam vam štirideset vinarjev.

Krpan: Vi me hočete imeti še za norca?

Pavel Č. (boječe): Vrjemite, gospod, da ni bila več vredna, ker je bila že načeta.

Krpan (zase): Moja hčerka načeta? (Glasno). Gospod, vidim, da zlepa pri vas nič ne opravim, torej (vrže rokovico po tleh) povabim vas na dvoboj!

Pavel Č.: To je neumnost!

Krpan (naglo): Kaj pravite?

Pavel Č.: Nič, nič! Rekel sem samo, da je na svetu ljudi vsake vrste.

Krpan: Povabim vas na dvoboj!

Pavel Č.: Jaz se ne borim.

Krpan: Gospod, midva se bova streljala!

Pavel Č.: Da — s pokalicami.

Krpan: Gospod, vi ste strahopetec!

Pavel Č.: To je preveč! Gospod . . .! (Zase). Ta človek je izgubil zadnjo mrvico pameti!

Krpan: No?

Pavel Č.: Jaz se ne borim.

Krpan: Vi ste lopov!

Pavel Č.: Zdaj je pa moje potrpežljivosti konec! Gospod, ker ste me ozmirjali z lopovom in strahopetcem, se moram na vas še bolj jeziti in odločim se . . . .

Krpan (naglo): Vendar enkrat!

Pavel Č.: . . . . da se ne borim.

Krpan: Hočete li, da dušo iz vas stresem? (ga strese).

Pavel Č.: Joj, joj! Pomagajte, pomagajte!

Krpan: Se odločite ali ne? (ga izpusti).

Pavel Č.: Da! Ker tako grdo ravnate z menoj, odločim se, da se ne borim.

Krpan (ga zopet strese).

Pavel Č.: Joj, joj . . . ! Pomagajte, pomagajte!

8. prizor.

Gospodinja s hišno in deklami (prihite): Kaj je tukaj? Kako se predrzneta pretepati se v mojem stanovanju?

Pavel Č.: Saj samo on tepe, jaz le kričim.

Krpan: Jaz ga tepem, ker se je predrznil mojo hčer (ga izpusti).

Pavel Č.: Kakšno hčer? Zastran mene naj vrag odpelje vašo hčer, brez da bi pobotnico zanjo pustil.

Krpan: Kako? Zdaj hočete še tajiti? Mar mi niste ponujali štirideset novčičev odškodnine in rekli ste, da je bila načeta!

Pavel Č.: Da, ali ne vaša hčer, ampak klobasa je bila načeta, katero sem tukaj našel in snedel.

Krpan: Ali niste vi Pavel Krasni?

Pavel Č.: O, ne! Saj vidite, da nimam nič krasnega na sebi. Jaz sem Pavel Črni.

Krpan: Zakaj mi niste preje povedali, da se imenujete Črni?

Pavel Č.: Saj sem vam hotel povedati, ali vi ste hoteli po vsej sili, naj se imenujem Zadosti.

Gospodinja: Sedaj še-le razumem! (Krpanu). Gospod Pavel Krasni je dobil pismo vaše hčerke in naglo odšel. (Odide ven).

Krpan: Ne zamerite, gospod, da sem vas tako stresel. Vzrok je slučaj, da se tudi vi imenujete Pavel.

Pavel Č.: Tega vsega so moji stariši krivi, kajti jaz si nisem izbral tega imena.

9. prizor.

Gospodinja (vstopi): Hahaha! Gospod Pavel je hotel bežati in še-le na železnični postaji je zapazil, da nima niti vinarja pri sebi. Sedaj je tukaj zunaj in vaša gospica hčerka ga spremlja.

Krpan: Le naj prideta notri, da ju malu pretepem.

10. prizor.

Gospodinja: Ne bodite nori! (Pavel Krasni in Slavka vstopita), pomislite, da je gospod premožne in poštene rodbine, da ima lepo službo in da je čislani pesnik in pisatelj!

Pavel Č.: In punca pa taka!

Slavka (Krpan): Ta gospod je našel tvojo srečko: zadel si 200.000 kron.

Krpan: (presenečeno): Zadel sem glavni dobitek!

Slavka (naglo): In jaz sem tudi zadela glavni dobitek! (Pokaže Pavla Krasnega). Papà, poglej ga!

Krpan: Brrr . . .!

Slavka: Dragi papa! Pusti se pregovoriti in misli si, da ga neizrečeno ljubim.

Krpan (zase): Kaj hočem? Najbolje je, da dovolim. (Glasno). Torej, ako ni drugače, vzemita se, saj vem da morajo ženske zmagati!

Pavel K. (Slavki): Tu imaš zaročni poljub! (jo poljubi).

Slavka: Srečna sem.

(Pavel K. in Krpan si sežeta v roko.)

11. prizor.

Iskra (plane iz skrivališča, našemljen v žensko obleko): Živijo . . .!

Vsi (začudeno): Ooo . . .! (Se smejejo).

Nekateri: Iskra je! Kje je bil?

Hišna: Z vragom je v zvezi menda prav res!

Ena dekel: Vé za vse skrivnosti!

Vsi (zaročencema): Živila!

Iskra (poje):

Zdaj pa pridno vkup hodita, mhm!
skupaj gre še marsikaj, mhm!
če se dobro vkup držita, mhm!
je na zemlji vajin raj! mhm!

Vsi (pojo zaročencema):

Živila, oj živila, živila,
živila ob cvetu let!
Bog daj srečo pri otrocih,
Bog daj srečo pri živini!
Živila, oj živila,
živila na svet!

Krpan (poje):

Srečen je kdor žensko ljubi,
ker neba je blagodar,
kakor angel v lepih krilih,
kot boginja mila stvar!

Zbor: (ponovi zadnji vrstici in nadaljuje; „Živila, oj živila . . .“)

Iskra (pograbi, ko zbor dopoje, hišno in ž njo zapleše).

Vsi: Živila!

Nemogoče.

„Pepca, ali mislite res svojo službo pri gospej svetnici zapustiti? Zakaj pa?“

„Res! Na to, kar mi je rekla včeraj svetnica, ne morem ostati dalje pod njeno streho!“

„Kaj vam je pa vendar rekla?“

„Službo mi je odpovedala!“

STROGI DRŽAVNI PRAVDNIK.

Najostrejši izmed državnih pravdnikov v L. je bil Tomo Skamavec. Zlasti bali so se ga literati in druga tem slična druhal, ki živi od roke do ust, ali bolje od peresa v roki.

Z zločinci, kakor so ponarejalci denarja, morilci in tako dalje ni bil posebno strog, kajti te vrste ljudje njegovi državnopravdniški duši niso bili tako zoperni, kakor ljudje, ki so se preživljali s pisateljevanjem.

Izmed treh knjig, ako so izšle v L., konfiskoval je gotovo dve, poleg tega pa je navadno nastopal proti avtorjem tudi še kazensko.

Ko je zapazil nekoč v nekem romanu stavek: „Zdravnik je prebodel kralju prisadno piko na jeziku“, tožil je avtorja zaradi hujskanja k umoru kralja.

V neki noveli je bil natisnjen stavek: „Ogenj je tako nenadoma izbruhnil, da je baronica jedva rešila svoje golo življenje,“ in državni pravdnik Skamavec je tožil pisatelja zaradi javne nemoralnosti.

Enakih slučajev je bilo na stotine. Večkrat so Skamavčeve obtožence sodniki, kakor tudi porotniki oproščali; toda navadno so se vendar pokorili temperamentnim izvajanjem in dokazovanjem državnega pravdnika kot javnega tožnika in obtoženec je bil obsojen na prav občutno kazen, kajti v L-u. niso imeli sodniki dovolj poguma, da bi se uprli zahtevam državnega pravdnika.

* * *

Maja meseca preteklega leta je vzbudil v L.-u. veliko pozornost roman, katerega naslov se je glasil: „Pariški dnevi in noči.“ Državni pravdnik sicer ni utegnil prečitati knjige, ukazal pa je nekemu svojih podložnikov, naj mu zaznamuje v knjigi sumljive odstavke in konfisciral je napolnjen v tej knjigi nič manj nego 131 odstavkov zaradi surove žalitve npravnosti. Senat obsodil je na to avtorja na šest mesecev ječe vzlic temu, da se je skliceval na to, da je njegov roman samo prevod starejšega francoskega izvirnika.

Ko je bila obsodba objavljena, bil je Skamavec vidno vesel in zahvalil se je sodnikom kar najlaskaveje za njih njemu izkazano naklonjenost.

* * *

Ko je Skamavec prišel tisti večer domov, našel je na mizi dvoje pisem. V enem izmed teh pisem vabila ga je „dobra prijateljica“ baletna plesalka Silva k sebi na večerjo z obljubo zasebnih predstav svojih živih podob, in sicer: „Eva pred grehom“, „Suzana v kopelji“ in „Gola resnica!“

Z veseljem je strogo moralni državni pravdnik Skamavec pritrdil temu vabilu.

Drugo pismo pa se je glasilo:

„Častiti gospod!“

Ravnokar sem izvedel od svojega zastopnika v L., da je pri vas izšel roman v vašem jeziku z naslovom „Pariški dnevi in noči“, ki se zelo naglo prodaja. Ta roman je točna prestava iz francoskega „Trois mois à Paris,“ ki je izšel leta 1878 v moji zalogi, in katerega pisatelj ste Vi, častiti gospod.

Prišli ste tedaj k meni kot dijak ter mi prodali založbo tega rokopisa s psevdonimom „Marko“ za tisoč frankov. Ker spada v mojo založbo tudi pravica prevajanja, vložil sem tožbo proti protipostavno izišlemu prevodu ter Vas prosim, da se blagovolite kot državni pravdnik v lastem interesu za to zadevo zavzeti.

Sicer sem tudi justičnemu ministru sam osebno pojasnil to literarno tatvino in pričakujem popolnega varstva pravic mojega založništva.

* * *

Skamavec je bil kakor poparjen, ko je prečital to pismo ter spoznal, da je pravi avtor konfiskovanega romana pravzaprav on sam in tisti večer ga ni niti živahna Sylva s svojimi „moralnimi“ predstavami mogla razvedriti.

Enih misli.

— „Pomisli, Berta; danes se je prvič pripetilo, da sva bila s so-progom oba enih misli.“

— „To je pač dobro znamenje! V čem pa sta bila enih misli?“

— „Da bi bilo najbolje, da se zopet ločiva!“

Otroško.

Teta je prinesla malemu Pepčku kos potvice, po kateri je poželjivo hlastnil ter začel v usta mašiti.

„Kako se pa reče, pokarala ga je mati, „ako se dobi kaj v dar?“

„Še!“ odgovoril je Pepček.

Ustanovljeno 1842.

BRATA EBERL, LJUBLJANA

slikarja napisov in lakirarja.
Dekoracijska, stavbeva in pohištvena
pleskarka.

Delavnica: Igriške ulice št. 8.
Telefon 154.

tovarna oljnatih barv, laka in fir-
neža z električno gonilno silo.
Telefon 154.

Trgovina in pisarna: Miklošičeve
(Franciškanske) ulice 6.